

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobců: **a) J. K., b) A. K.,** oba zastoupeni Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2015, č. j. 46 A 110/2013 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2015, č. j. 46 A 110/2013 – 44, byla zamítnuta žaloba podaná žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 7. 8. 2013, č. j. 118883/2013/KUSK, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 5. 2013, č. j. MUTnS-3866/2013, o zamítnutí žádosti stěžovatelů o umístění vrat na jejich pozemku p. č. X v k. ú. Č.(dále jen „stavba“) pro rozpor s územně plánovací dokumentací podle ust. § 90 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že nutnou podmínkou pro vydání územního rozhodnutí je soulad zamýšlené stavby s územním plánem. V projednávané věci je nepochybné, že stavba, kterou stěžovatelé zamýšlejí, není v souladu s územním plánem, jelikož není komunikací ani jinou stavbou dopravní infrastruktury, které jediné jsou přípustným využitím stavebního pozemku. Stavba, která má zamezit vstupu třetích osob na pozemek, stavbou dopravní infrastruktury bezpochyby není a spadá tak mezi nepřípustná využití podle územního plánu. Stavební úřad tak neměl jinou možnost, než žádost stěžovatelů zamítnout, přičemž jeho postup není projevem přílišného formalismu.

Krajský soud zdůraznil, že stavební úřad v daném případě nemá žádný prostor pro správní uvážení a pokud zamýšlená stavba není v souladu s přípustným využitím daného území podle územního plánu, nesmí vydat rozhodnutí o jejím umístění a musí žádost zamítnout. Správní orgány totiž nemají v územním řízení možnost zpochybňovat platný územní plán, ale mají povinnost se jím řídit a nesoulad zamýšlené stavby s územním plánem nelze v řízení o umístění stavby nijak překlenout.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti především poukázali na to, že usilovali o zřízení branky, zatímco stavební úřad svévolně označil stavbu za vrata, což může vyvolat mylný dojem o tom, do jaké míry bude stavba znemožňovat dopravu. Dále namítali, že umístění předmětné stavby bylo navrženo v souladu s územně plánovací dokumentací. K umístění se navrhovala branka, a to na pozemku, který je podle územního plánu určen jako plocha silniční dopravní infrastruktury. Plochy s tímto funkčním využitím slouží pro zabezpečení potřeb silniční, cyklistické a pěší dopravy (str. 27 textové části územního plánu). Mezi přípustné využití patří také stavby pro veškerou dopravní obsluhu území, včetně zklidněných komunikací. Podle přesvědčení stěžovatelů je umístění branky stavbou pro dopravní obsluhu a specificky pro zklidnění dopravy. Účelem stavby je dopravu usměrňovat (regulovat) tak, aby co nejméně poškozovala vlastnictví stěžovatelů. Naopak, umístění stavby není v rozporu s nepřípustným využitím definovaným územním plánem, protože nejde o stavbu, která se zabezpečením dopravy nesouvisí. Pod pojmem „*zabezpečení dopravy*“ je nutné rozumět i její regulaci. Tento výklad směřuje k tomu, aby na jedné straně byly zajištěny zájmy na dopravní obslužnosti území a na straně druhé oprávněné zájmy stěžovatelů jako vlastníků dotčeného pozemku. Nemůže se jednat o zajištění jakékoliv podoby veřejné přístupnosti přes pozemek stěžovatelů, když ti s takovým určením svého pozemku nesouhlasí. Vybudováním branky stěžovatelé naopak nemohou zasáhnout do oprávněných zájmů vlastníků dalších pozemků, kterým svědčí oprávnění ze služebnosti přístupu. Tito vlastníci obdrží od vrat klíč a budou moci předmětný pozemek v souladu se svým oprávněním využívat. S umístěním branky navíc tito vlastníci souhlasí. Stěžovatelé v této souvislosti zdůraznili, že o zrušení příslušné části územního plánu v řízení podle ust. § 101a s. ř. s. marně usilovali. V odůvodnění návrhu poukazovali mimo jiné na to, že omezení jejich vlastnických práv je zcela nepřiměřené. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 7/2011 - 74, dospěl k závěru, že vymezením funkčního využití pozemku p. č. v k. ú. Č. jako plochy dopravní infrastruktury nedošlo k žádnému zásahu do jejich právní sféry. I z toho je podle stěžovatelů zřejmé, že v daném případě je nezbytné s ohledem na okolnosti případu vyložit platný územní plán v jejich prospěch. Jestliže krajský soud dospěl k tomu, že umístění předmětné stavby bylo navrhováno v rozporu s územním plánem, jedná se o závěr nezákonný. Stěžovatelé dále poukázali na to, že znemožnění navrhované stavby na pozemku v jejich vlastnictví je opatřením zjevně nepřiměřeným. Při výkladu stavebního zákona i územního plánu je potřeba postupovat tak, aby došlo k naplnění účelu stavebního zákona, a to při minimalizaci zásahů do vlastnického práva soukromých subjektů. Na otázku (ne)přiměřenosti zásahu do vlastnických práv stěžovatelé bezvýsledně poukazovali ve správním řízení i v řízení před krajským soudem. Ke svému názoru, že při každém výkladu právních předpisů je nezbytné respektovat princip přiměřenosti, odkázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53 a ze dne 13. 2. 2014, č. j. 7 As 75/2013 – 53. Z těchto rozsudků vyplývá dokonce to, že pokud by regulace provedená územním plánem

byla regulací nepřiměřenou, byly by správní orgány a soudy povinny tuto regulaci neaplikovat. Krajský soud tedy posoudil otázku přiměřenosti zásahu do vlastnických práv stěžovatelů nesprávně. S ohledem na výše uvedené stěžovatelé navrhli, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci je nesporné, že pozemek stěžovatelů, na kterém má být umístěna stavba, je v územním plánu města Týnec nad Sázavou veden jako plocha dopravní infrastruktury – silnice a místní komunikace, přičemž jako přípustná využití jsou zde uvedeny dálnice, silnice a komunikace pro propojení sídel, stavby pro veškerou dopravní obsluhu území, včetně zklidněných komunikací, mosty, parkovací a odstavná stání, cyklistické stezky, vyčleněné komunikace pro pěší, které jsou součástí uličního profilu, vyčleněné pásy zeleně, které jsou součástí uličního profilu, samostatně vyčleněné komunikace pro pěší, veřejná technická infrastruktura a přípojky. Jako nepřípustná využití jsou uvedeny všechny stavby a činnosti nesouvisející se zabezpečením dopravy.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že vrata či branku nelze považovat za stavbu dopravní infrastruktury. Takovými stavbami se rozumí například stavby pozemních komunikací, drah, vodních cest, letišť a s nimi souvisejících zařízení [§ 2 odst. 1 písm. k) bod 1 stavebního zákona]. Účelem zamýšlené stavby je ale zamezit přístup třetím osobám na pozemek stěžovatelů, který má sloužit podle územního plánu jako pozemní komunikace. Umístěním vrat či branky tedy tento pozemek nebude plnit svůj účel. Nelze tedy souhlasit se stěžovateli, že navrhovaná stavba souvisí se zabezpečením dopravy, když jejím cílem je naopak dopravu znemožnit. Umístění takové stavby je tedy bezpochyby v rozporu územním plánem města Týnec nad Sázavou.

Podle ust. § 43 odst. 5 stavebního zákona je územní plán závazný pro vydávání územních rozhodnutí.

Podle ust. § 90 písm. a) stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Podle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že předmětná stavba nemá takový charakter, který by byl v souladu s územním plánem, a proto stavební úřad neměl jinou možnost než žádost stěžovatelů o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítnout. Krajský soud proto posoudil právní otázku nesouladu návrhu na umístění stavby s vydanou územněplánovací dokumentací správně.

Dále stěžovatelé namítali, že regulace provedená územním plánem je regulací nepřiměřenou, a proto byly správní orgány i krajský soud povinny tuto regulaci

neaplikovat. V této souvislosti poukázali na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53 a ze dne 13. 2. 2014, č. j. 7 As 75/2013 – 53. Z těchto rozsudků (zejména z prvního z nich) vyplývá, že je-li územní plán aplikován v konkrétním případě jako podkladový akt, např. v řízení o umístění stavby, je soud oprávněn posoudit zákonnost té části územního plánu, která je podkladem rozhodnutí, a v případě, že by ji shledal nezákonnou, ji neaplikovat. V daném případě však zákonnost územního plánu města Týnec nad Sázavou již byla posouzena Nejvyšším správním soudem, který rozsudkem ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 7/2011 - 74, návrh stěžovatelky b) na jeho zrušení zamítl. Krajský soud proto nebyl oprávněn znovu se zabývat tím, zda regulace provedená územním plánem je přiměřená či nikoliv, když tato otázka byla soudem posouzena v jiném řízení. Jestliže tedy Nejvyšší správní soud posoudil předmětnou regulaci územním plánem jako zákonnou, pak byly správní orgány i krajský soud povinny ji aplikovat

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu